EXPUNERE DE MOTIVE

Secţiunea 1
Titlul proiectului de act normativ

Proiect de Lege privind executarea pedepselor şi a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Secţiunea a 2-a
Motivul emiterii actului normativ

1.Descrierea situaţiei actuale

Prin proiectul de lege privind executarea pedepselor şi a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, pe de o parte, se completează ampla reformă în materie penală şi procesual penală ce se promovează la acest moment prin elaborarea de noi coduri penal şi de procedură penală, iar pe de altă parte, se continuă schimbarea de optică în materia executării pedepselor, lansată prin adoptarea Legii nr.275/2006 privind executarea pedepselor şi a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.637 din 20 iulie 2006.

Astfel, completând în mod firesc prevederile substanţiale şi procesuale privind pedepsele, proiectul detaliază modul în care acestea sunt aduse la îndeplinire astfel încât finalitatea acestora, şi anume resocializarea persoanei majore condamnate, respectiv dezvoltarea firească şi armonioasă fizică şi psihică a minorului sau a tânărului condamnat, să beneficieze de cât mai multe mijloace de aducere la îndeplinire.

În ceea ce priveşte prevederile noilor coduri, precizăm că acestea îşi găsesc detalierea în prezentul proiect atât în ceea ce priveşte reglementarea unor noi instituţii, cum ar fi măsurile educative neprivative de libertate ce se pot dispune în cazul infractorilor minori, cât şi în ceea ce priveşte instituirea unor distincţii clare între atribuţiile diverselor instituţii ale statului implicate în procesul de punere în executare şi supraveghere a executării pedepselor.

2.Schimbări preconizate

În **primul titlu al proiectului de lege sunt reluate normele fundamentale** în materia executării pedepselor, prin prezentarea principiilor legalităţii executării pedepselor, respectării demnităţii umane, interzicerii supunerii la tortură, tratamente inumane sau degradante ori la alte rele tratamente, al interzicerii discriminării executării pedepselor, la care a fost adăugată o normă nouă, căreia i se recunoaşte acum şi legal valoarea de principiu, şi anume exercitarea de către persoanele private de libertate a tuturor drepturilor civile şi politice cu excepţia celor care au fost interzise prin hotărârea de condamnare sau a celor a căror neexercitare sau exercitare restrânsă rezultă inerent din privarea de libertate ori din raţiuni de menţinere a siguranţei locurilor de deţinere. Acest ultim principiu este rezultatul practicii constante în materie a Curţii Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) şi se regăseşte în legislaţia altor state chiar printre normele cu caracter constituţional. Astfel, cu titlu de exemplu, menţionăm art.25 din Constituţia Spaniei în care se arată că „pedepsele privative de libertate şi măsurile de siguranţă au ca scop reeducarea şi reinserţia în societate şi nu pot cuprinde măsura muncii forţate, condamnatul la pedeapsa închisorii bucurându-se, în timpul executării, de drepturile fundamentale definite în acest capitol, cu excepţia celor care sunt în mod expres limitate prin hotărârea de condamnare, de natura pedepsei şi de legea penitenciară." Tot cu titlu de exemplu, menţionăm că, în materia drepturilor civile, CEDO a statuat că interzicerea exercitării drepturilor părinteşti, aplicată automat şi într-o manieră absolută, cu titlu de pedeapsă accesorie, tuturor persoanelor care execută o pedeapsă privativă de libertate, în absenţa oricărui control din partea instanţelor şi fără a fi luată în considerare natura infracţiunii săvârşite şi interesul minorului, reprezintă un blam moral având ca scop pedepsirea condamnatului, mai curând decât o măsură de protecţie a minorului. În concluzie, retragerea în termeni absoluţi şi prin efectul legii a drepturilor părinteşti nu răspunde exigenţei primordiale vizând interesele copilului şi, prin urmare, nu urmăreşte un scop legitim, art. 8 din Convenţie fiind încălcat - Cauza Sabou şi Pîrcălab c. României, hotărârea din 28 septembrie 2004, definitivă.

În mod similar, în domeniul drepturilor politice, CEDO a statuat că interzicerea globală a dreptului la vot tuturor deţinuţilor condamnaţi care execută o pedeapsă privativă de libertate, măsură care se aplică automat, indiferent de durata pedepsei şi de natura şi gravitatea infracţiunii săvârşite, precum şi de situaţia lor personală,

depăşeşte marja de apreciere acceptabilă, fiind incompatibilă cu dreptul garantat de art. 3 din Protocolul nr. 1 - Cauza Calmanovici c. României, hotărârea din 1 iulie 2008, nedefinitivă.

Titlul II al proiectului de lege vine să clarifice, pe de o parte, o serie de aspecte ridicate în practica aplicării din 2006 până în prezent a reglementărilor privind executarea pedepselor, iar pe de altă parte, aduce, ca element de noutate, o nouă abordare asuprea modului în care este supravegheată, de către judecător, măsura cea mai restrictivă posibil, şi anume privarea de libertate. Astfel, proiectul face o distincţie clară între competenţele judecătorului delegat cu executarea hotărârilor judecătoreşti – ce va funcţiona în cadrul instanţei de executare, la sediul acesteia, şi va avea competenţe legate exclusiv de punerea în executare a tuturor hotărârilor de condamnare şi a măsurilor neprivative de libertate, respectiv a măsurilor educative neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, şi judecătorul de supraveghere a libertăţii, o nouă denumire, mai concisă şi mai sugestivă în optica proiectului, pentru judecătorul care, desfăşurându-şi activitatea în penitenciare, centre de reţinere şi arestare preventivă, centre de arestare preventivă, centre educative şi de detenţie, ori la instanţa de judecată, are ca principală atribuţie supravegherea, prin controlul permanent şi atitudine pro-activă, a modului în care se execută privarea de libertate, fie în penitenciare fie în alte locuri de reţinere sau de arestare preventivă. Totodată, proiectul cuprinde enumerarea tuturor atribuţiilor pe care le are, în cadrul instanţei de executare, judecătorul delegat cu executarea hotărârilor judecătoreşti, atribuţii cuprinse în Codul de procedură penală.

Instituţia judecătorului de supraveghere a privării de libertate vine să consolideze şi să exprime ferm opţiunea legiuitorului român pentru un control eficient, modului în care persoanele, minore sau majore, sunt private, potrivit legii, de libertatea lor, indiferent de spaţiul de deţinere: penitenciare, centre de reţinere şi arestare preventivă, centre de arestare preventivă, centre educative, centre de detenţie pentru minori. Din analizarea practicii existente în baza Legii nr.275/2006 dar şi din consultările avute cu judecătorii şi cu societatea civilă, precum şi din analiza legislaţiei comparate, a rezultat necesitatea menţinerii unei stabilităţi, continuităţi şi specializări a judecătorilor a căror principală atribuţie va fi aceea de a verifica modul în care o persoană este privată de libertate, motiv pentru care proiectul propune numirea acestora pentru o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea prelungirii acestui mandat. Tot în sensul asigurării stabilităţii şi continuităţii instituţiei judecătorului de supraveghere a privării de libertate, proiectul prevede că acesta poate fi desemnat numai cu acordul său. Pe aceeaşi linie a îmbunătăţirii şi eficientizării activităţii acestor judecători, dar şi a delimitării practice a activităţii lor de cea desfăşurată de administraţia penitenciarelor, proiectul conţine reglementări privind desemnarea unor supleanţi dar şi a unor grefieri, precum şi obligativitatea instituţiilor statului competente de a pune la dispoziţia acestora mijloacele necesare desfăşurării activităţii în condiţii optime. După cum se cunoaşte, justiţia nu trebuie numai înfăptuită ci trebuie să fie şi percepută de justiţiabili ca fiind înfăptuită. După cum s-a exprimat şi CEDO, nu doar comportamentul personal al judecătorului este relevant şi determinant, ci şi alţi factori, care, dacă sunt de natură să trezească suspiciuni cu privire la imparţialitatea sa, trebuie îndepărtaţi. În acest context, chiar şi aparenţele pot avea importanţă. Cu alte cuvinte, justiţia nu trebuie numai înfăptuită, ci trebuie să fie şi percepută de justiţiabili ca fiind înfăptuită, în joc fiind încrederea pe care instanţele trebuie să o inspire publicului, într-o societate democratică. (*Meznaric c. Croaţiei*, hotărârea din 15 iulie 2005, definitivă; *Svarc şi Kavnik c. Sloveniei*, hotărârea din 8 februarie 2007, definitivă).

Proiectul operează o distincţie clară între activitatea de verificare a modului şi condiţiilor în care se execută pedepsele şi măsurile privative de libertate şi activitatea judiciară a judecătorului de supraveghere a privării de libertate.

Potrivit proiectului, în activitatea de verificare periodică a modului şi condiţiilor în care se execută pedepsele şi măsurile privative de libertate, judecătorul de supraveghere a privării de libertate emite dispoziţii cu caracter obligatoriu pentru directorul penitenciarului sau pentru şeful centrului de reţinere şi arestare preventivă sau a centrului de arestare preventivă.

În exercitarea atribuţiilor sale judiciare, judecătorul de supraveghere a privării de libertate soluţionează contestaţiile formulate de persoanele deţinute, reţinute, arestate preventiv, internate într-un centru educativ sau de detenţie cu privire la modul de exercitare a drepturilor prevăzute în lege, cu privire la stabilirea şi schimbarea regimului de executare şi cu privire la măsurile sancţionatorii aplicate. Soluţionarea acestor contestaţii se face în cadrul unor şedinţe de judecată ce se desfăşoară săptămânal la sediul judecătoriei.

Prevederea este menită să pună capăt controverselor apărute după intrarea în vigoare a Legii nr. 275/2006 cu privire la natura juridică a activității judecătorului de supraveghere a privării de libertate de soluționare a acestor contestații. De asemenea, procedura propusă în proiect include prevederi privind respectarea garanțiilor procesuale prevăzute de art. 6 alin. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, deoarece din perspectiva Convenției europene, drepturile contestate de persoanele private de libertate sunt considerate drepturi civile şi trebuie să beneficieze de garanții corespunzătoare. Având în vedere rațiunea însăşi a instituirii unui judecător de supraveghere a privării de libertate, legea prevede că hotărârile acestuia sunt definitive, judecătorul de supraveghere a privării de libertate fiind cel mai în măsură să cunoască realitățile penitenciarului, beneficiind şi de specializare în acest sens.

Proiectul conține de asemenea, norme de competență a judecătorului de supraveghere a privării de libertate, derogatorii de la dreptul comun. Astfel, este prevăzută competența judecătorului în a cărui supraveghere se află un penitenciar de a soluționa contestații formulate de către persoanele private de libertate din penitenciarul pe care îl supraveghează împotriva măsurilor dispuse de administrația unui alt penitenciar. Se are în vedere stoparea, în acest mod, a unui fenomen ce tinde a se generaliza, de creare în mod artificial, de către persoanele condamnate, de „proceduri judiciare", motivate, în fapt, numai de dorința de a efectua deplasări în alte localități, cu implicațiile bugetare corespunzătoare şi eforturile specifice depuse în acest sens de administrația penitenciarelor, de a asigura transportul şi paza corespunzătoare. Prin textele cuprinse în proiect se răspunde cerințelor şi garanțiilor necesare efectuării unei judicioase proceduri judiciare cu reducerea, în acelaşi timp, a cheltuielilor ce sunt suportate de stat.

Titlul III al proiectului este dedicat **executării pedepsei amenzii** şi aduce, ca element de noutate față de actualele reglementări, prevederi privind modul de înlocuire a amenzii cu munca în folosul comunității, precum şi aspecte privind supravegherea şi controlul executării muncii în folosul comunității, reflectându-se astfel prevederile noului Cod penal în materie. Astfel, proiectul dezvoltă prevederile Codului penal, reglementând durata şi condițiile de executare a muncii în folosul comunității, precum şi modalitatea de înlocuire a amenzii cu pedeapsa închisorii.

Titlul IV privește **executarea măsurilor de supraveghere şi a obligațiilor dispuse de instanță potrivit Codului penal** şi cuprinde texte prin care sunt detaliate procedurile de punere efectivă în executare, de verificare permanentă, respectiv de consemnare a terminării ori de notificare a neexecutării măsurilor de supraveghere şi a obligațiilor dispuse de instanță potrivit Codului penal. Prevederile proiectului detaliază pe cele cuprinse în Codul penal şi Codul de procedură penală şi urmează a fi detaliate, la rândul lor, prin reglementările speciale ce vor fi adoptate în materia serviciilor de probațiune. Ca element de noutate, proiectul cuprinde prevederi potrivit cărora, serviciile de probațiune pot încredința executarea măsurilor de supraveghere şi obligațiilor prevăzute în Codul penal în cadrul organizațiilor neguvernamentale de profil. În gestionarea executării măsurilor de supraveghere şi obligațiilor prevăzute în Codul penal, organizațiile neguvernamentale de profil vor transmite rapoarte periodice sau ori de câte ori este necesar serviciilor de probațiune. Se încearcă în acest mod, o soluție aplicată cu succes în unele state europene, de exemplu Franța, de încredințare către societatea civilă a unor servicii publice în această materie.

Titlul V al proiectului este dedicat, prin intermediul a 9 capitole, reglementării **executării pedepselor privative de libertate** dispuse în cazul majorilor.

La elaborarea acestui titlu s-au avut în vedere multiplele reglementări internaționale şi europene în materie, atât cele vechi, deja consacrate în legislația noastră anterioară, cât şi cele ce au fost adoptate după intrarea în vigoare a Legii nr.275 din 2006, la care s-au adăugat cele mai recente rapoarte ale Comitetului european pentru prevenirea torturii şi a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante (atât cele privind România cât şi cele privind alte state europene), precum şi recenta jurisprudență Curtea Europeană a Drepturilor Omului în materie. În ceea ce privește jurisprudența CEDO, au fost avute în vedere atât spețe mai vechi precum Petra, Cotleț c.României dar şi cazuri recente printre care Bragadireanu sau Petrea c. României.

Tot astfel, printre cele mai importante documente internaționale în materie reflectate în proiect putem aminti: Ansamblul de reguli minime pentru tratamentul deținuților, respectiv Declarația universală a drepturilor

omului, **la nivelul Naţiunilor Unite,** precum şi numeroase instrumente la nivelul **Consiliului Europei**, de la Recomandarea 2006 (2) a Consiliului Europei privind **Regulile penitenciare europene,** la numeroase recomandări care privesc aspecte distincte ale regimurilor penitenciare: **tratamentele medicale** [Recomandarea R (93) 6 privind închisoarea şi aspectele criminologice al controlului bolilor transmisibile, inclusiv HIV/SIDA şi alte aspecte privind sănătatea populaţiei penitenciare, Recomandarea R (98) 7 privind aspecte etice şi organizatorice ale asistenţei medicale în penitenciare], **suprapopularea penitenciară şi liberarea condiţionată** [Recomandarea R (99) 22 suprapopularea penitenciară şi inflaţia populaţiei penitenciare, precum şi Recomandările R (79) 14, R (82) 16 respectiv R (79) 14 privind liberarea din penitenciare], **tratamentul deţinuţilor periculoşi sau aflaţi în executarea unor pedepse de lungă durată** [Recomandarea R (2003) 23 privind administrarea de către personalul penitenciar a condamnărilor pe viaţă şi a condamnărilor de lungă durată], aspecte privind **educaţia şi munca în penitenciare** [Recomandarea R (2003) 20 privind educaţia în penitenciare, Recomandarea R (75) 25 privind munca în penitenciare], aspecte privind **măsuri alternative detenţiei** [Recomandarea R (92) 16 regulile europene privind sancţiunile şi măsurile comunitare, Recomandarea R (76) 10 privind unele măsuri alternative la pedeapsa închisorii].

Capitolul 1 este dedicat **organizării executării pedepselor privative** de libertate şi aduce ca element de noutate, posibilitatea construirii de penitenciare sau de obiective în cadrul penitenciarelor, prin parteneriat public-privat, încercându-se, în acest fel, a se încuraja investiţiile, atragerea de fonduri şi în acest domeniu în care, de cele mai multe ori, doar statul suportă integral costurile.

O prevedere importantă a acestui capitol este cea dedicată prezentării comisiei pentru stabilirea, schimbarea şi individualizarea administrativă a regimului de executare a pedepselor privative de libertate. Această comisie, cu rol subliniat în însăşi denumirea ei, de individualizare administrativă a regimului de executare, are o nouă componenţă.

Un set important de norme cuprinse în acest capitol sunt cele destinate **siguranţei penitenciarelor dar şi garantării că măsurile de siguranţă sunt aplicate potrivit standardelor europene şi internaţionale în materie.** Astfel textele impun dispunerea măsurilor necesare asigurării siguranţei locurilor de detenţie, precum şi evaluarea persoanei la primirea în locul de detenţie din punct de vedere al riscului pe care aceasta îl poate prezenta pentru comunitate în cazul unei eventuale evadări, precum şi pentru siguranţa altor condamnaţi, a personalului locului de deţinere, a persoanelor care o vizitează ori pentru sine. În acelaşi timp, însă, în acord cu Recomandarea 2006 (2) a Consiliului Europei privind Regulile penitenciare europene, capitolul cuprinde prevederi clare, imperative şi explicite, cu privire la utilizarea mijloacelor de constrângere fizică, prin interzicerea folosirii lanţurilor sau a cămăşilor de forţă în locurile de detenţie şi permiterea folosirii, în anumite situaţii, a cătuşelor sau a altor mijloace de constrângere fizică. În ceea ce priveşte portul armelor de foc, acesta este permis, în cazurile şi condiţiile prevăzute de un Regulament aprobat prin ordin al ministrului justiţiei, personalului care asigură protecţia externă a penitenciarelor sau celui care asigură transportul, fiind interzis pentru personalul care vine în contact direct cu persoanele private de libertate în incinta penitenciarelor.

În sfârşit, este reluat textul din actualele reglementări privind protecţia martorilor, temei necesar pentru dispunerea de măsuri specifice de protejare a celor care, punându-şi în pericol viţa sau integritatea fizică ori psihică, colaborează cu organele judiciare.

Capitolul 2 reglementează **regimurile de executare a pedepselor**, reluând cele patru regimuri deja consacrate prin Legea nr.275: de maximă siguranţă, închis, semideschis şi deschis.

Un important element de noutate adus prin proiect este acela al aplicării **cu titlu provizoriu a unui tip de regim, pentru o scurtă perioadă de timp, la intrarea persoanei în penitenciar**, urmând ca regimul de executare efectiv să se stabilească de către o comisie, pe baza unor criterii complexe şi în cadrul unei proceduri detaliate. În acest mod se răspunde cerinţei recunoscute la nivel european dar şi naţional de a se stabili regimul de executare a pedepsei nu doar în funcţie de pedeapsa aplicată ci şi în funcţie de persoana condamnată. Astfel, în reglementarea fiecăruia dintre cele patru tipuri de regim se arată că acestea se aplică, cu titlu provizoriu, din dispoziţia directorului penitenciarului, de la intrarea în penitenciar şi până la stabilirea regimului de către comisie, în funcţie de pedeapsa ce se va executa şi de gradul de risc pe care îl prezintă persoana respectivă.

În ceea ce priveşte stabilirea efectivă a regimului de executare a pedepselor, aceasta se va realiza de către o comisie pentru stabilirea, schimbarea şi individualizarea administrativă a regimului de executare a pedepselor privative de libertate, alcătuită din: directorul penitenciarului, care exercită atribuţiile de preşedinte al comisiei, şeful serviciului pentru aplicarea regimurilor, medicul penitenciarului, şeful serviciului educaţie şi şeful serviciului asistenţă psihosocială, în baza unor criterii clare, după cum urmează: vârsta şi starea de sănătate condamnatului; durata pedepsei privative de libertate; conduita persoanei condamnate, pozitivă sau negativă, inclusiv în perioadele de detenţie anterioare; gradul de risc pentru siguranţa locului de deţinere, pentru celelalte persoane private de libertate şi pentru personal; abilităţile necesare includerii în diferite programe de educaţie şi intervenţie psihosocială; disponibilitatea de a presta muncă şi de a urma cursuri de calificare.

Cât despre **schimbarea regimului de executare**, proiectul impune o nouă abordare faţă de actualele prevederi, încercând să răspundă, în acest fel, atât necesităţilor de încurajare a resocializării persoanelor condamnate, dar şi posibilităţii reale de a se efectua acest lucru. Astfel, textul prevede reanalizarea conduitei persoanei în vederea schimbării regimului de executare a pedepsei, comisia fiind obligată sa analizeze conduita persoanei condamnate care execută pedeapsa în regim de maximă siguranţă o dată la 12 luni, a persoanei condamnate care execută pedeapsa în regim închis odată la 9 luni, iar a persoanei condamnate care execută pedeapsa în regim deschis sau semideschis odată la 6 luni, prevăzându-se totodată şi criteriile după care se poate efectua trecerea la un regim mai aspru sau unul mai uşor.

Capitolul cuprinde prevederi distincte, detaliate, în ceea ce priveşte procedura prin care sunt atacate hotărârile comisiei de stabilire, schimbare şi individualizare administrativă a regimului de executare a pedepselor privative de libertate. Astfel, proiectul prevede calea de atac a contestaţiei care se judecă la sediul judecătoriei, în şedinţă publică, de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate, a cărui hotărâre este definitivă, regulile ce guvernează această procedură fiind cele de la judecata în cadrul procesului penal.

Un aspect important reglementat în proiect este acela al însoţirii stabilirii regimului de executare de un program de resocializare adaptat fiecărui deţinut în parte, şi care se regăseşte în reglementare sub denumirea de „individualizare administrativă a regimului de executare a pedepsei privative de libertate". Astfel, în funcţie de conduita, personalitatea, vârsta, starea de sănătate şi posibilităţile de reintegrare socială ale persoanei condamnate, pentru fiecare în parte se propun diverse programe, care să urmărească, în principal, desfăşurarea de activităţi educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică şi asistenţă socială; instruirea şcolară; formarea profesională, derularea de activităţi productive.

Recunoscând în continuare necesitatea alocării unei atenţii speciale resocializării majorilor tineri, şi anume a persoanelor care nu au împlinit vârsta de 21 de ani, proiectul conferă temeiul legal conturării de programe specifice, adaptate cerinţelor acestei categorii de persoane.

Capitolul 3 este dedicat **condiţiilor de detenţie** şi reglementează cerinţele fundamentale existente la primirea în penitenciar, la punerea în libertate, la transfer, la modul de transportare a persoanelor deţinute, la cazare, ţinută şi alimentaţie, precum şi două texte distincte privind refuzul de hrană şi imobilizarea persoanelor condamnate.

Ca elemente de noutate, textul impune **măsurile minime** ce se dispun cu precădere la intrarea în penitenciar, şi anume întocmirea unui inventar al bunurilor persoanelor condamnate; efectuarea unui control medical amănunţit al persoanelor condamnate; stabilirea provizorie a regimului de executare a pedepsei; informarea persoanelor condamnate cu privire la regulamentul penitenciar, condiţiile de stabilire a regimului de executare a pedepselor, precum şi a condiţiilor privind liberarea condiţionată, şi face referire distinctă la categoriile de persoane ce necesită o atenţie aparte din partea administraţiei penitenciarului, şi anume cele care nu vorbesc sau nu înţeleg limba română, respectiv la cele care prezintă handicap. Tot ca element de noutate, în text sunt reglementate măsurile care se impun la punerea în libertate a condamnaţilor precum examinarea medicală, restituirea bunurilor care au fost reţinute la intrarea în penitenciar, asigurarea contravalorii transportului până la domiciliul (dacă domiciliul este în România).

Răspunzând cerinţelor stringente ale practicii ultimilor ani, proiectul reglementează situaţia persoanelor pentru care se decide transferul şi faţă de care există în derulare diverse proceduri judiciare. Astfel, textul prevede că, în cazul în care se decide transferarea persoanei aflate în executarea unei pedepse într-un alt penitenciar sau într-un centru de reţinere şi arestare preventivă sau de arestare preventivă, soluţionarea

contestațiilor formulate de persoana transferată până la data dispoziției de transfer se face, de urgență, de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate de la penitenciarul de la care s-a dispus transferul, înainte de realizarea efectivă a transferului.

Este interzisă, totodată, transferarea în penitenciare, pentru o perioadă mai mare de 10 zile, a minorilor care execută măsura educativă a internării într-un centru educativ sau într-un centru de detenție. În acest caz minorul va executa măsura educativă a internării conform regimului de executare pe care îl avea în centrul educativ sau în centrul de detenție.

Normele privind alimentația fac referire, ca element de noutate și răspunzându-se, astfel, și unui recent Raport al Avocatului Poporului cu privire la acest aspect, la necesitatea respectării convingerilor religioase ale persoanelor condamnate. Astfel, textul proiectului prevede că administrația fiecărui penitenciar asigură condiții adecvate și personalul necesar pentru prepararea, distribuirea și servirea hranei potrivit normelor de igienă a alimentației, în funcție de vârsta, starea de sănătate, natura muncii prestate, cu respectarea convingerilor religioase ale persoanelor condamnate.

Totodată se reflectă la nivel de lege cerința Comitetului european pentru prevenirea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante privind asigurarea apei potabile în locurile de detenție, precum și impunerea, prin lege, a unui preț rezonabil pentru achiziționarea produselor comercializate în incinta penitenciarelor.

Dacă în ceea ce privește procedura efectuată în cazul intrării în refuz de hrană textul proiectului reia în mare măsură prevederile anterioare, în cazul reglementării privind imobilizarea persoanelor condamnate, proiectul accentuează caracterul excepțional și redus ca durată a acestei măsuri.

Capitolul 4 reglementează **drepturile și obligațiile** persoanelor condamnate. Sunt cuprinse în acest capitol, în primul rând, norme de procedură, menite să asigure modalități efective și eficiente prin care persoana privată de libertate poate contesta măsurile privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de legea de executare a pedepselor în fața unui organ imparțial. Având în vedere **caracterul civil al acestor drepturi** și sensul autonom pe care îl conferă Convenția europeană a drepturilor omului noțiunii de drepturi civile și în conformitate cu jurisprudența CEDO în materie - de exemplu, cauza Ganci c. Italiei (hotărârea din 30 octombrie 2003, definitivă; Musumeci c. Italiei (decizia din 17 decembrie 2002); Gulmez c. Turciei (hotărârea din 20 mai 2008, nedefinitivă), proiectul permite oricărei persoane atacarea măsurilor dispuse cu privire la executarea pedepsei în penitenciar. Procedura de soluționare a acestor contestații este similară celei privind soluționarea contestațiilor cu privire la stabilirea și schimbarea regimului de executare a pedepselor, cauzele fiind soluționate prin hotărâre definitivă de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate.

O serie de drepturi cuprinse în acest capitol sunt preluate în mare măsură din reglementarea anterioară: asigurarea respectării drepturilor persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate, libertatea conștiinței, a opiniilor și libertatea credințelor religioase, dreptul la consultarea documentelor de interes personal, măsuri pentru asigurarea accesului la dispozițiile legale și documentele privind executarea pedepselor privative de libertate, măsuri pentru asigurarea exercitării dreptului de petiționare și a dreptului la corespondență, dreptul la convorbiri telefonice, dreptul la plimbare zilnică.

În ceea ce privește dreptul la **consultarea documentelor de interes personal,** având în vedere, pe de o parte, necesitatea exercitării cu bună credință a acestuia, iar pe de altă parte, obligația statului de a permite accesul la propriul dosar - Cauza Iambor c. României, hotărârea din 24 iunie 2008, nedefinitivă, care nu se extinde, însă, la obligația de a suporta costurile tuturor copiilor făcute după dosar decât în situațiile în care acest fapt este pe deplin justificat - Cauza Kornakovs c. Letoniei, hotărârea din 15 iunie 2006, definitivă, proiectul propune suportarea cheltuielilor ocazionate de fotocopierea documentelor de către persoana condamnată în cazul în care aceasta dispune de mijloace bănești, fiind considerate persoane cu mijloace bănești persoanele care, la data solicitării sau cu 15 zile înainte de data solicitării dispun de sume de bani evidențiate în fișa contabilă nominală.

În ceea ce privește dreptul la consultarea documentelor de interes personal, având în vedere, pe de o parte, necesitatea exercitării cu bună credință a acestuia, iar pe de altă parte, obligația statului de a permite accesul la propriul dosar care nu se extinde, însă, la obligația de a suporta costurile tuturor copiilor făcute după dosar decât în situațiile în care acest fapt este pe deplin justificat, proiectul propune suportarea cheltuielilor de

către persoanele care, la data solicitării sau cu 15 zile înainte de data solicitării dispun de sume de bani evidențiate în fișa contabilă nominală.

Cât despre asigurarea asistenței juridice, proiectul prevede asistența juridică obligatorie pentru toate contestațiile care se soluționează de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate la sediul judecătoriei. De asemenea, persoanele private de libertate beneficiază de spațiul și facilitățile necesare consultării avocatului, cu respectarea confidențialității, dar cu supraveghere vizuală.

În ceea ce privește **dreptul de petiționare și dreptul la corespondență**, proiectul aduce o clarificare importantă prevederilor anterioare în ceea ce privește deschiderea și reținerea corespondenței, prin trimiterea la art.149 din noul Cod de procedură penală.

Proiectul conține, de asemenea, o restructurare a prevederilor privind dreptul de a primi vizite și dreptul de comunicare în situații deosebite, reglementând într-o prevedere separată, facilitatea (și nu dreptul) de care pot bucura persoanele private de libertate prin beneficierea de **vizite intime**. Acest aspect, al acordării vizitelor intime, a fost interpretat diferit în practica ultimilor ani, ca drept al deținutului respectiv ca facilitate a acestuia, iar intenția legiuitorului prin prezentul proiect este de a contura clar caracterul de **facilitate** și nu de drept, vizita intimă neregăsindu-se ca drept în nicio reglementare internațională, cum nu este recunoscut ca drept nici în jurisprudența CEDO - a se vedea cauzele Aliev c. Ucrainei, hotărârea din 29 aprilie 2003; Dickson c. Marii Britanii, hotărârea Marii Camere din 4 decembrie 2007.

În ceea ce privește dreptul de a primi și cumpăra bunuri, în special cele alimentare, după o perioadă de abordări diferite, de la permiterea acestora în cantități foarte mari până la interzicerea cu desăvârșire a primirii bunurilor alimentare, legiuitorul a optat pentru o abordare temperată și, recunoscând valoarea economică, socială dar mai ales morală a primirii de bunuri (mai ales alimentare) de către persoanele deținute, a menținut în lege acest drept, ce va fi detaliat în legislația secundară în sensul limitării la un număr și la cantități rezonabile a acestora astfel încât, fără a aduce atingere acestei adevărate cutume, să se poată îndeplini eficient și cerințele de siguranță a locurilor de deținere.

Textele privind **asistența medicală și examenul medical** reiau prevederile anterioare, iar cele privind **percheziția corporală** reflectă necesarele garanții privind respectarea intimității. Un element de noutate în reglementarea acesteia este distincția pe care legiuitorul o face între percheziția corporală și respectiv examinarea fizică externă– permise în temeiul legii de executare a pedepselor și motivate de necesitatea asigurării siguranței în mediul penitenciar, și examinarea fizică internă, ce poate fi dispusă în cazurile și condițiile prevăzute de Codul de procedură penală. Datorită caracterului grav intrusiv al acestei măsuri, legiuitorul a preferat un limbaj detaliat, specific, prin care a precizat că modul de efectuare al percheziției corporale în penitenciar diferă de examinarea fizică a cavităților corporale ale persoanelor private de libertate, permisă și ea în penitenciare dar neputând fi realizată decât de cadre medicale - a se vedea cauza McFeeley și alții c. Marii Britanii, decizia din 15 mai 1980.

Capitolul 5 reglementează **munca prestată de persoanele condamnate la pedepse privative de libertate** și aduce, în esență, două elemente de noutate față de reglementarea anterioară: introducerea posibilității pentru deținuți de a se oferi voluntari și de a presta o activitate în interesul comunității (de exemplu la ridicarea de școli sau biserici), precum și valorificarea mai mare a interesului deținuților în a munci. Se încearcă, în acest mod, o atragere mai mare a persoanelor private de libertate către unul din cei mai importanți factori de resocializare, și anume munca.

În ceea ce privește repartizarea cotelor din sumele obținute ca urmare a prestării muncii de către deținuți, proiectul impune o redistribuire a acestora în sensul finanțării într-un procent mai mare a penitenciarului în care persoana condamnată își desfășoară activitatea lucrativă.

Capitolul 6 este dedicat **activităților educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, instruirea școlară și formarea** profesională a persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate și prezintă ca elemente de noutate față de actualele reglementări impunerea unei strategii de dezvoltare a serviciilor de educație, consiliere psihologică și asistență socială din cadrul penitenciarelor și condițiile privind organizarea și desfășurarea acestor activități, precum și cuprinderea de reglementări distincte, necesare, pentru situația persoanelor care prezintă handicap și execută pedepse privative de libertate.

Recompensele, abaterile şi sancţiunile disciplinare sunt reglementate în capitolul 7 şi aduc unele elemente de noutate faţă de actuala reglementare. Astfel, este reglementat un nou text care reglementează învoirea din motive umanitare pentru vizitarea de către persoana condamnată a soţului/soţiei, a unei rude apropiate, a oricărei persoane de care este legat prin puternice legături afective care este grav bolnavă, pentru participarea persoanei condamnate la înhumarea unei astfel de persoane, sau, în caz de calamitate, pentru soluţionarea unor probleme sociale, medicale sau de sprijinire a familiei. Învoirea se acordă de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate cu avizul consultativ al directorului unităţii şi, în concordanţă cu recomandările Consiliului Europei, acordarea ei nu este legată de îndeplinirea condiţiilor privind recompensarea persoanei private de libertate.

Capitolul 8 este dedicat **liberării condiţionate** şi aduce o nouă abordare acestei instituţii. Astfel, se instituie, pe de o parte, obligativitatea liberării condiţionate numai din regimurile deschis sau semideschis, ceea ce presupune un efort mai mare, atât din partea administraţiei penitenciarului cât şi din partea deţinuţilor, în sensul resocializării şi îmbunătăţirii comportamentului acestora din urmă încă in timpul efectuării pedepselor. În felul acesta se subliniază, o dată în plus, caracterul facultativ al liberării condiţionate. Totodată, proiectul, în ansamblu, impune o viziune unitară asupra instituţiei liberării condiţionate, în sensul că sunt avute în vedere pentru schimbarea regimului de executare într-unul mai uşor aceleaşi criterii ca cele luate în considerare la liberarea condiţionată.

Ultimul capitol al acestui titlu reia, cu unele îmbunătăţiri, textele anterioare privind dosarul individual al persoanei condamnate, registrele privind persoanele condamnate la pedepse privative de libertate, precum şi procedurile privind decesul persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate.

Titlul VI este consacrat executării măsurilor preventive privative de libertate şi, continuând tradiţia reglementărilor anterioare, face o trimitere la aplicarea corespunzătoare a multora dintre prevederile privind executarea pedepselor privative de libertate. Sunt menţinute, în acelaşi timp, prevederile distincte privind organizarea centrelor de reţinere şi arestare preventivă, în administrarea Ministerului Internelor şi Reformei Administrative, executarea reţinerii şi a arestării preventive, dosarele individuale ale persoanelor private de libertate, registrele privind persoanele reţinute sau arestate preventiv. Proiectul prevede condiţii extrem de restrictive pentru transferarea deţinuţilor în centrele de reţinere şi arestarea preventivă din subordinea Ministerului Internelor şi Reformei Administrative, cu scopul de a preîntâmpina eventualele abuzuri în acest domeniu.

Titlul VII îşi propune să răspundă cerinţelor din ce în ce mai stringente de reorganizare pe baze noi, moderne, prin conturarea de noi **concepţii, umaniste, a măsurilor educative dispuse în cazul minorilor care au săvârşit infracţiuni.**

Având în vedere aspectele privind punerea în executare a măsurilor educative, proiectul a ţinut cont de următoarele instrumente: Convenţia Naţiunilor Unite privind drepturile copilului, Normele Organizaţiei Naţiunilor Unite privind protecţia minorilor privaţi de libertate, Regulile minimale ale Naţiunilor Unite pentru elaborarea unor măsuri neprivative de libertate (Regulile de la Tokio), Ansamblul regulilor minime ale Naţiunilor Unite cu privire la administrarea justiţiei pentru minori (Regulile de la Beijing), Recomandarea 87 (20) a Comitetului Miniştrilor privind reacţiile sociale faţă de delincvenţa juvenilă. Acest titlu constituie, totodată, alături de prevederile specifice din noile coduri penal şi de procedură penală, un nou cadru, modern, în care statul îşi îndeplineşte importanta misiune de reeducare a celor care, la vârste fragede, au comis fapte antisociale grave având nevoie nu de o corecţie ci de o îngrijire specială. Astfel, se recunoaşte şi în această materie prioritatea aplicării măsurilor educative neprivative de libertate iar proiectul cuprinde, în Capitolul II al acestui titlu, detalierea măsurilor specifice ce pot fi dispuse: **stagiul de formare civică, supravegherea, consemnarea la sfârşit de săptămână, asistarea zilnică a minorului.**

În ceea ce priveşte executarea măsurilor educative privative de libertate, proiectul prevede înfiinţarea de **centre educative şi centre de detenţie**, ca instituţii specializate în recuperarea minorilor condamnaţi, unde

aceştia urmează un program de pregătire şcolară şi formare profesională potrivit aptitudinilor lor precum şi programe de reintegrare socială.

Regimurile de executare a măsurii educative privative de libertate a internării în centrele de detenţie se vor clasifica în 3 regimuri: regim închis, semideschis şi deschis. Schimbarea regimurilor de executare se va face o dată la 6 luni, iar contestarea regimului stabilit sau a deciziei cu privire la schimbarea regimului se face după o procedură similară celei prevăzute în cazul executării pedepselor.

In ceea ce priveşte internarea într-un centru educativ, această măsură aduce o serie de elemente de noutate. În primul rând, regimul de executare este unic, regimul deschis, cuprinzând însă componente distincte, specifice, adaptate fiecărei persoane internate în parte, astfel încât să răspundă cât mai bine necesităţilor persoanei respective de dezvoltare fizică şi psihică. În al doilea rând, proiectul propune constituirea în fiecare centru a unui consiliu educativ în vederea stabilirii şi schimbării regimului de executare a măsurilor educative, prin individualizarea asistenţei psihosociale acordate fiecărei persoane internate. Componenţa acestui consiliu este distinctă de cea a altor comisii similare, fiind adaptată vârstei şi cerinţelor specifice persoanelor care sunt analizate în cadrul acestuia. Astfel, consiliul educativ este alcătuit din directorul centrului, directorul adjunct pentru asistenţă psihosocială, medicul şef, educatorul responsabil de caz, învăţătorul sau dirigintele, un consilier de probaţiune din cadrul serviciului de probaţiune în circumscripţia căruia se află centrul educativ şi un reprezentant al Direcţiei Judeţene pentru Protecţia Copilului, iar în cazul în care persoanele internate au împlinit 18 ani, nu participă în consiliu învăţătorul sau dirigintele şi nici reprezentantul Direcţiei Judeţene pentru Protecţia Copilului. Această componenţă specială este caracteristică şi comisiei care stabileşte sau schimbă regimul de executare într-un centru de detenţie. În sfârşit, spre deosebire de centrele de detenţie care, potrivit prevederilor noului Cod penal, se caracterizează prin regimul de pază şi supraveghere, centrele educative, destinate executării unor măsuri educative speciale, concentrate îndeosebi pe sprijinirea persoanei în sensul dezvoltării fizice şi psihice corespunzătoare, vor beneficia de măsuri minime de siguranţă, în condiţii ce urmează a fi detaliate în regulamentul ce se va emite în aplicarea acestei legi.

Drepturile şi obligaţiile minorilor internaţi corespund, în mare măsură, celor privind majorii, cu adaptările ce decurg din faptul că aceste persoane, având o altă vârstă, au alte moduri de exercitare a drepturilor şi alte necesităţi. O atenţie deosebită este acordată în proiect **activităţilor şi programelor de reintegrare socială**, asistenţa psihosocială, instruirea şcolară şi formarea profesională constituind elemente de bază ale resocializării minorilor.

În ceea ce priveşte **recompensele**, acestea diferă, în unele aspecte de cele acordate majorilor, pe lângă învoiri ori suplimentări de drepturi la pachete şi vizite înscriindu-se şi recompense precum evidenţierea în faţa colectivului; încredinţarea unor responsabilităţi în cadrul centrului; acordarea unor premii în obiecte; învoirea, cu o durată de maximum 8 ore, în localitatea în care este situat centrul de reeducare; învoirea, la sfârşit de săptămână, în localitatea de domiciliu a minorului internat; învoiri în familie, în timpul vacanţelor, pe o perioadă de maxim o lună; trimiterea în tabere şi excursii.

Abaterile sunt şi acestea reglementate pentru a reflecta tipurile de acţiuni nepermise pe care le pot săvârşi minorii privaţi de libertate. O abordare nouă este adusă de proiect în ceea ce priveşte sancţiunile disciplinare, proiectul se îndepărtează în totalitate de prevederile Decretului nr.545/1972 care prevedea sancţiuni disciplinare precum izolarea de colectiv pe o perioadă de până la 10 zile sau separarea în secţii cu regim restrictiv pe o perioadă de cel mult 3 luni şi, în concordanţă cu Convenţia Naţiunilor Unite privind Drepturile Copilului, nu mai prevede sancţiuni care presupun izolarea minorului de colectivitate.

Titlul cuprinde, de asemenea, prevederi liberarea persoanelor internate, precum şi articole privind personalul care deserveşte centrele şi documentele întocmite de acest personal.

Dispoziţiile finale şi tranzitorii din Titlul VIII cuprind referiri la obligativitatea publicării în Monitorul Oficial al deciziilor şi ordinelor directorului general al Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor, a ordinelor ministrului justiţiei şi ale ministrului internelor şi reformei administrative prevăzute de prezenta lege, dar şi dispoziţii privind obligativitatea completării prevederilor legii cu cele specifice în domeniul de activitate al serviciilor de probaţiune. Legea va intra în vigoare, în mod evident, la data intrării în vigoare a Codului penal şi a celui de procedură penală, moment în care textele anterioare în materia executării pedepselor, în special

Legea nr.275/2006 dar şi Decretul nr.545/1972 privind executarea măsurii educative a internării minorilor infractori într-un centru de reeducare, publicat în Buletinul Oficial nr.162 din 30 decembrie 1972 se vor abroga.

Secţiunea a 3-a
Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ

1. Impact macro-economic - proiectul nu are un astfel de impact.

2. Impact asupra mediului de afaceri – În măsura în care prevederile proiectului privind parteneriatul public-privat.

3. Impact social – Prevederile proiectului urmăresc eficientizarea procesului de resocializare a persoanelor condamnate, cu potenţial impact asupra ratei fenomenului de recidivă, respectiv asupra criminalităţii în general.

4. Impact asupra mediului - proiectul nu are un astfel de impact.

Secţiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât şi pe termen lung (pe 5 ani)

Pentru a fi puse în aplicare, soluţiile legislative propuse prin proiectul Codului penal şi prin proiectul Codului de procedură penală, care constituie temeiul elaborării prezentului proiect de lege de executare a pedepselor, vor fi dublate de acţiuni de ordin administrativ-organizatoric din partea executivului, de natură să permită desfăşurarea în condiţii optime a tuturor procedurilor reglementate. Impactul măsurilor preconizate prin prezentul proiect necesită o abordare globală, bazată pe o analiză aprofundată privind punerea efectivă în aplicare a tuturor noilor reglementări în materie penală, procesual-penală şi execuţional penală. Cum prezentul proiect va intra în vigoare la aceeaşi dată cu intrarea în vigoare a noului Cod penal şi a noului Cod de procedură penală, iar acestea din urmă nu vor intra în vigoare decât ulterior publicării legii de aplicare, şi anume la data ce va fi prevăzută în cuprinsul acesteia, aprecierea impactului financiar, care va trebui să se raporteze la momentul intrării în vigoare a legii, nu poate fi făcută decât ţinând seama de condiţiile socio-economice de la acel moment.

Secţiunea a 5-a
Efectele proiectului de act normativ asupra legislaţiei în vigoare

1. Proiecte de acte normative suplimentare

Proiectul de lege va constitui temeiul emiterii unei Hotărâri de Guvern prin care se va adopta Regulamentul de aplicare a legii executării pedepselor, precum şi al unor ordine şi decizii în materie emise de Ministrul justiţiei, Ministrul Internelor şi Reformei Administrative, respectiv de directorul Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor. Astfel, se are în vedere emiterea de către ministrul justiţiei de noi ordine sau actualizarea celor existente pentru următoarele aspecte: pentru aprobarea regulamentului de organizare şi funcţionare a penitenciarelor, pentru aprobarea regulamentului privind măsurile necesare pentru siguranţa penitenciarelor, privind normele minime obligatorii privind condiţiile de cazare a persoanelor condamnate, privind normele minime obligatorii de hrană a persoanelor condamnate, privind numărul, greutatea pachetelor şi bunurile ce pot fi primite de către persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate, privind procedura de valorificare şi distrugere a bunurilor confiscate, pentru aprobarea regulamentului privind strategia de dezvoltare a serviciilor de educaţie, consiliere psihologică, şi asistenţă socială din cadrul penitenciarelor, privind stabilirea penitenciarelor în a căror circumscripţie funcţionează centrele de arestare preventivă, pentru aprobarea regulamentului privind organizarea şi funcţionarea centrelor educative şi a centrelor de detenţie, etc.

2. Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislaţia comunitară în materie

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3. Decizii ale Curții Europene de Justiție și alte documente
Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect

4. Evaluarea conformității. Nu este cazul.

5. Alte acte normative si sau documente internaționale din care decurg angajamente
Proiectul de act normativ reflectă o serie de documente internaționale și europene în materie, precum: Ansamblul de reguli minime pentru tratamentul deținuților, respectiv Declarația universală a drepturilor omului, **la nivelul Națiunilor Unite,** precum și numeroase instrumente la nivelul **Consiliului Europei**, de la Recomandarea 2006 (2) a Consiliului Europei privind **Regulile penitenciare europene,** la numeroase recomandări care privesc aspecte distincte ale regimurilor penitenciare: **tratamentele medicale** [Recomandarea R (93) 6 privind închisoarea și aspectele criminologice al controlului bolilor transmisibile, inclusiv HIV/SIDA și alte aspecte privind sănătatea populației penitenciare, Recomandarea R (98) 7 privind aspecte etice și organizatorice ale asistenței medicale în penitenciare], **suprapopularea penitenciară și liberarea condiționată** [Recomandarea R (99) 22 suprapopularea penitenciară și inflația populației penitenciare, precum și Recomandările R (79) 14, R (82) 16 respectiv R (79) 14 privind liberarea din penitenciare], **tratamentul deținuților periculoși sau aflați în executarea unor pedepse de lungă durată** [Recomandarea R (2003) 23 privind administrarea de către personalul penitenciar a condamnărilor pe viață și a condamnărilor de lungă durată], aspecte privind **educația și munca în penitenciare** [Recomandarea R (2003) 20 privind educația în penitenciare, Recomandarea R (75) 25 privind munca în penitenciare], aspecte privind **măsuri alternative detenției** [Recomandarea R (92) 16 regulile europene privind sancțiunile și măsurile comunitare, Recomandarea R (76) 10 privind unele măsuri alternative la pedeapsa închisorii, Convenția Națiunilor Unite privind drepturile copilului, Normele Organizației Națiunilor Unite privind protecția minorilor privați de libertate, Regulile minimale ale Națiunilor Unite pentru elaborarea unor măsuri neprivative de libertate (Regulile de la Tokio), Ansamblul regulilor minime ale Națiunilor Unite cu privire la administrarea justiției pentru minori (Regulile de la Beijing), Recomandarea 87 (20) a Comitetului Miniștrilor privind reacțiile sociale față de delincvența juvenilă.

Proiectul răspunde, totodată, și jurisprudenței relevante a Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu cauzele: Sabou și Pîrcălab c. României, hotărârea din 28 septembrie 2004, definitivă; Calmanovici c. României, hotărârea din 1 iulie 2008, nedefinitivă; Meznaric c. Croației, hotărârea din 15 iulie 2005, definitivă; Svarc și Kavnik c. Sloveniei, hotărârea din 8 februarie 2007, definitivă; Petra, c. României; Cotleț c.României; Bragadireanu c. României; Petrea c. României; Ganci c. Italiei, hotărârea din 30 octombrie 2003, definitivă; Musumeci c. Italiei decizia din 17 decembrie 2002; Gulmez c. Turciei, hotărârea din 20 mai 2008, nedefinitivă; Iambor c. României, hotărârea din 24 iunie 2008, nedefinitivă; Kornakovs c. Letoniei, hotărârea din 15 iunie 2006, definitivă; Aliev c. Ucrainei, hotărârea din 29 aprilie 2003; Dickson c. Marii Britanii, hotărârea Marii Camere din 4 decembrie 2007; McFeeley și alții c. Marii Britanii, decizia din 15 mai 1980.

Secțiunea a 6-a
Consultări efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

1. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate

Proiectul de act normativ a fost transmis Administrației Naționale a Penitenciarelor, Ministerului Internelor și Reformei Administrative, Baroului Bucureşti, Direcției de probațiune din Ministerul Justiției, Înaltei Curți de Casație și Justiție, tuturor Curților de Apel, Consiliului Superior al Magistraturii, precum și judecătorilor delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate.

Proiectul a fost afișat pe site-ul Ministerului justiției spre dezbatere publică începând cu data de 11 iulie 2008 și a fost dezbătut și cu societatea civilă, cu ocazia a două seminarii organizate de Apador- ch, în lunile

iunie şi octombrie 2008, seminarii la care au participat judecători delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate.

2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea precum şi a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ

S-a urmărit implicarea în discuții a acelor organizații ne-guvernamentale care au ca principal obiect de activitate promovarea drepturilor omului, precum GRADO şi Apador-ch care au formulat observații cu privire la proiect.

3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

4. Consultările desfăşurate în cadrul comisiilor interministeriale în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

5. Informații privind avizarea de către

a) **Consiliul Legislativ** a avizat favorabil proiectul de lege, prin avizul nr.1575/08.12.2008.
b) **Consiliul Suprem de Apărare a Țării** - nu este cazul, întrucât nu se încadrează în proiectele prevăzute de art. 4 din Legea nr.415/2002;
c) **Consiliul Economic şi Social** - nu este cazul, nefiind un proiect din domeniul de competență al Consiliului Economic şi Social - art.2 [1] şi art. 5 din Legea nr.109/1997;
d) **Consiliul Concurenței** - nu este cazul;
e) **Curtea de Conturi** - nu este cazul;
f) **Consiliul Superior al Magistraturii** - fiind cazul unui proiect care are legătură cu activitatea autorității judecătoreşti se solicită avizul Consiliului Superior al Magistraturii - art.38 alin.3 din Legea nr.317/2004 şi art.19 alin.1 din Hotărârea Guvernului nr.326/2005.

Secțiunea a 7-a
Activități de informare publică privind elaborarea şi implementarea proiectului de act normativ

1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ

Proiectul de act normativ a fost supus dezbaterii publice şi a fost discutat cu societatea civilă.

2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum şi efectele asupra sănătății şi securității cetățenilor sau diversității biologice

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect

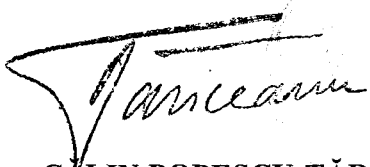
Secțiunea a 8-a
Măsuri de implementare

Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale şi/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente

Potrivit proiectului, se are în vedere transformarea centrelor de reeducare în centre educative şi a penitenciarelor pentru minori în centre de detenție.

Faţă de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege alăturat, pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare.

PRIM – MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU